

Agentura pro mytologické záskoky

Jonáš Jenšovský

Agentura pro mytologické záskoky

„V těchto temných končinách loď postupně projede dvanácti branami noci.“

Mýty a Legendy: Egypt, Řecko, Galie

V kanceláři koordinátora pro starověk planety Země se rozdrnčel telefon s takovou silou, až otrásl i skleněnou tabulkou s jeho jménem, která tvořila výplň dveří.

Aniž by přerušil svou činnost, chňapl po sluchátku a utrousil do něj něco mezi pozdravem a nadávkou. Ani ne minutu naslouchal hlásku na druhém konci, zatímco se jeho tvář plnila zděšením. Ne strachem, ale zděšením nad nutností náhlé organizace, která ho čeká a asi nemine.

„Apopise? Toho Apopise? Egyptskýho hada noci? S velkou tlamou a spoustou vostrejch zubů? Za pár hodin? Prakticky bez přípravy? To bude hroznej průšvih, Marcusi, víš, jak jsou na to Egyptřani háklivý? Stačí jeden krok vedle a máme na svědomí celou civilizaci. Vůbec se mi to nelíbí, ale uvidim, co se dá dělat. Je to hrozně narychlo, ani nevim, jestli máme k dispozici někoho dostatečně kvalitního. Dám ti vědět. Jasně, ahoj.“

Muž s modrou kůží v úřednickém saku položil sluchátko a promnul si zelené oči.

Pak vyšel na chodbu. Uklízečka zametala pozůstatky jakýchsi ztuhlých nachových plamenů, které se válely na podlaze. Prkna pod její vahou lehce vrzala.

„Neviděla jste Viga, paní Kropenatá?“

Pohyb koštěte ustal a jeho držitelka zvedla zamyšleně hlavu. „O patro níž, ale to už je dobrá půlhodina. Říkal něco o tom, že dneska jde dřív.“ Druhou větu už zavolala na záda modrého muže, který mezitím vyrazil chodbou ke vzdálenému schodišti.

Jakmile ho seběhl, zahlédl na rohu další chodby kus mizejícího šedého cestovního pláště.

„Vigoóóó!!!“ houkl v naději, že dotyčný démon nemá na uších sluchátka nebo telefon. Pro jistotu pokračoval v poklusu, až se s ním srazil ve dveřích.

„Co se děje, Scorpie?“ zeptal se jeho kolega uhlazeným tónem osoby, která si za všech okolností zachovává patřičnou úroveň.

Scorpius Brahim se několikrát zhluboka nadechl. Rychlý pohyb nebyl jeho parketa. „Teď mi volal Marcus. Dneska v noci je potřeba zastoupit egyptského Apopise. Potřebujeme někoho, kdo se umí trochu pohybovat a poradí si s vybavením na metamorfózu.“

„To si dělá srandu, ne?! Za normálních okolností by to vyžadovalo aspoň týden pečlivé přípravy. To není jen o tom utkat se s Reem, to je o celém rituálu noci. Zatraceně, tam nemůžem poslat nějakýho brigádníka. Je volná zasedačka? Že se ptám, už tady skoro nikdo není, ne?“

Vigo nečekal na odpověď a vydal se chodbou opačným směrem, než ze kterého ho dostihl Scorpius. Minul několik dveří, za chůze si sundal plášť a mezi rty vložil dlouhou dýmku. Vypadal jako vysoký bankovní úředník z viktoriánské Anglie, což byla ostatně jeho obvyklá role, protože v té době se vyznal nejlépe ze všech Konzultantů.

Oba démoni vstoupili do prázdné místnosti s elipsovitým stolem, na který odpolední slunce vrhlo několik obdélníků světla přes zavřené okenice. Scorpiovi bylo jasné, že Vigo si zabafá, takže jich rovnou pár otevřel.

Vigo si sedl, pohodlně se opřel a začal ze svého obleku vytahovat paklík tabáku, zápalky a dýmkařský nůž. Během toho se občas ozvalo „Hmmmhyyy“, jak uvažoval o možnostech, ve kterých se mohlo skrývat řešení nečekaného problému.

Nakonec vytáhli oba chytré telefony a začali probírat momentální databázi kandidátů s potřebnými schopnostmi.

Jejich hbité prsty se zastavily skoro současně a oba organizátoři na sebe pohlédli.

„Napadlo tě to samý?“ zeptal se Vigo.

„Myslíš Francise?“

Vigo přikývl. „Je to sice trochu magor, ale asi jedinej člověk schopnej přizpůsobit se takhle rychle. Když o tom teď tak uvažuju, mohl by stačit jen ten souboj. Apopis je až za dvanácti branami noci a to už má Slunce všechny proměny za sebou.“

Ještě několikrát pohladil jemným prstem displej, ale nakonec s lehkým povzdechem natukal stručnou zprávu a kliknul na panel s nápisem *odeslat*.

Někde jinde zavibroval telefon a z lůžka vedle něj se ozvalo nevrle zamručení.

Zpod peřiny vyjela ruka. Působila jako had, který ví, že musí na kořist zaútočit, ale vůbec se mu do toho nechce. Prsty zvedly přístroj a mezi příkrývkami se objevilo oko, které se zamračeně podívalo na displej. Pak se z těch samých příkrývek vymotala hlava, protože tohle vyžadovalo bohužel více pozornosti.

„To si dělej kozy, ne?“ ozvalo se do ticha místnosti. Francis částečně očekával, že po tomhle záupnění se vedle něj objeví našťavaná ženská hlava, kterou probudil. Když ale prohrábl...lože, zjistil, že tentokrát spal sám. Bohužel i bohudík.

Byl v pokušení okamžitě zavolat Vigovi, co je to zase za kravinu, ale ovládl se a šel si nejdříve udělat kávu. Noční akce ho vyčerpala, a ačkoli za okny stále kralovalo odpolední slunce, Francis teprve přicházel k plnému vědomí a jeho hlava začínala normálně fungovat. Příprava černého nápoje byla tou správnou výzvou a rituálem, během kterého by se mohlo jeho vnímání reality trochu srovnat. Pak se konečně chopil telefonu a jedním kliknutím vytočil Viga.

„To jsem rád, že tě slyším,“ ozval se hlas uhlažený jako čerstvě vyžehlené kalhoty.

„Vigo, co je to za blbost s tím Apopisem?!“

„Francisi, uklidni se, volal nám to přímo Marcus a po zvážení dostupných a dostatečně schopných lidí jsme se Scorpiem došli k závěru, že ty jsi momentálně jediný, kdo si s tímhle může poradit.“

„No jo, ale tohle není jen o nějakým podělaným souboji mezi bohem Slunce a hadem temnoty. Tohle je o celým procesu během

noci a krom toho, že ten mýtus existuje, o něm vím naprosto kulový.“

„Hele, on to takovej problém nebude, protože upřímně, bude stačit jen ten souboj. Prostě se tam budete pošouchovat, ale jen jako exhibice, protože ani jeden nemáte druhýho reálně zasáhnout. S Raem a jeho proměnama si nemusíš dělat hlavu, tohle je až na konci. Krom toho jsem měl za to, že se o egyptskou mytologii zajímáš, ne?“

„Jo, ale to mi bylo třináct a četl jsem o tom pár knih, protože v nich byly pěkný obrázky. Ano, nepopírám, že mám Egypt rád, ale prostě si někdy zajdu na výstavu nebo se kouknu na dokument. Tím to hasne. Ale jestli potřebuješ jen někoho pohyblivýho, tak to by snad šlo.“

„Takže se tebou můžeme večer počítat?“ zeptal se démon vážným tónem.

„Dobře, ale za nic neručím, a jestli se něco podělá, vyřídíte vedení, že jsou banda kretěnu. No to jim řekněte stejně, protože takhle debilní tok informací jsem viděl naposled, když jsme simulovali Evropu konce dvacátýho století. Takže chci dvojitou taxu, poslat všechny materiály a dávám jasně najevo, že jestli Egyptřani poznaj, že je něco blbě, a ovlivní to historii, tak mám čistý svědomí, že jsem odvedl tu nejlepší práci, jakou sem moh.“

„Za mě dobrý a i Scorpius vypadá potěšeně. Spíš teda vypadá na totální úlevu, ale to mu nemůže nikdo vyčítat. Dobře, všechno připravíme a ty se stav na ústředí, jakmile budeš použitelněj, okey?“

„Fajn, dorazim,“ odvětil Francis, ukončil hovor a hodil mobil na kuchyňskou linku, kde popojel několik desítek centimetrů a shodil do dřezu volně loženou sektovou flétnu.

„Takže von na sobě bude mít jen bederní roušku, beraní hlavu a v ruce ankh, chápu to správně?“

„A ještě bude na kanoi s veslařema a v ruce oštěp, kterým tě bude otravovat,“ doplnil Vigo.

„A já tam budu ve vodě, dorážet na něj zubama a syčet jak pomíneť.“

„Fór je v tom,“ vložil se do výkladu Scorpius, „že ani jeden nesmíte toho druhého opravdu zranit nebo sejmout, i když pravděpodobně reálně budete mít tu možnost i sílu.“

Francis zkoumal na tabletu záběry z jeskyně, ve které se bude pohybovat. „Dobře, tohle bych ještě pochopil, ale jak se stanu sakra hadem a jak se dostanu do té zatracené jeskyně?“

Vigo se vítězně zasmál a otevřel kovový kufřík, který až doteď ležel nehnutě na elipsovitém stole zasedačky Agentury. Ve spoře osvětlené místnosti se skoro ztrácel. Zatímco Scorpius rozsvítil, Vigo položil na stůl jakýsi opasek, malou hadí hlavu a modrou tubu.

„Tohle doufám není lubrikační gel?“ zeptal se Francis a prohlédl si tubu zblízka. Nebyl na ní žádný nápis, ani logo výrobce.

„Ne ne, buď v klidu. To je proti zápachu,“ řekl Vigo, zaklapl kufřík a odsunul ho stranou. „Ta jeskyně je totiž plná nějaký podivný vody, která pravým mytologickým bytostem výrazně nevádí, ale ty bys tam asi za chvíli omdlel. Bohužel vzhledem k časové tísní nemáme nic lepšího než tuhle břečku, která tě uchrání před nejhorším. A pokud budeš trochu prskat, výsledný dojem to může dokonce vylepšit.“

„A tipuju, že tyhle dvě blbiny jsou kvůli proměně,“ položil Francis prsty na opasek a hadí hlavu. Když ji vzal do ruky, zjistil, že je z několika částí a dá se s ní hýbat.

„Ano. Ten opasek si vezmeš na sebe, tu hlavu trochu zvětšíme a nasadíme ti ji. Nebudeš na sobě mít nic jinýho, Francisi.“

„Ani spodky?“ zeptal se agent.

Vigo zavrtěl hlavou. „Ani spodky. Klidně si je vzít můžeš, ale stejně nepřežijou transport, takže proč se s tím namáhat. Bohužel vzhledem k povaze našeho rozměru a dimenze, do který se přesuneš, nebudou ty předměty až do transportu plně aktivní. Takže ať tady budem dělat cokoli, hada z tebe neuděláme. Zkrátka a dobře naplno se promění až v momentě, kdy se dostaneš do té noční jeskyně.“

„Co se vlastně stalo tomu Apopisovi?“ napadla teprve teď Francise zřejmá otázka.

„To nám nikdo neřekl a Marcus ani nikdo jinej z první linie velení mi nezvedá telefony ani nereaguje na zprávy. Takže momentálně víme jen to, že je mimo hru a je potřeba ho nahradit.“

Vigo si sáhl do vesty obleku a vytáhl klasické hodinky na řetízku. „No máme asi hodinku, než to vypukne. Napadá vás dva ještě něco, co musíme vyřídit, než se budeš muset převlíknout, respektive odložit si?“

„Jo,“ nadhodil Francis. „Kde si mám odložit?“

„Jestli chceš, klidně tady. Přes noc tu nikdo není, s úsvitem se zase objevíš, a jakmile si na sebe nasadíš ty serepetičky, tak už jen počkáš na přesun. Do něj nemůžeme zasahovat, víme jen hrubý čas.“

Francis už se nadechoval k dalším reakcím, ale Vigo ho uklidnil rukama zvednutýma v obranném gestu. „Ano, chápu, že je to hodně neznámých a proměnných najednou, ale ani jeden z nás si to nevymyslel. Až to skončí, rád s tebou a Scorpiem půjdu nahoru a udělám tam managementu paseku s využitím svých nejsilnějších kouzel, protože tohle je prostě bordel a neprofesionalita, o tom žádná.“

Francis mlčel. Bylo mu jasné, že oba jeho kolegové nemají na událostech žádnou vinu, a že mlčení vedení společnosti jen značí, že vedoucím je jasné, že jakákoli chyba půjde přímo za nimi a nikdo je nebude bránit.

Francis si sedl do křesla. Pak se podíval na oba démony. „Nedáme si něco na zub? Docela mi slehlo.“

Dojedly několik kuřecích stehen a oba démoni si dali sklenici jemného piva. Francis si dal jen doušek na správné trávení a pak se držel vody. Pokud se má někde pohybovat jako had a má bojovat s bohem, bude potřebovat veškerou koncentraci a střízlivost, kterou může sám sobě poskytnout.

Načasování bylo příhodné, protože jen několik minut poté, co agent dojedl a odřihl si, začaly jeho opasek i přilba světélkovat. Seděl v křesle jen v trenýrkách, s opaskem zapnutým a již zvětšenou přilbou hada na stole.

Vtom začaly slabě vibrovat dílky na opasku, který vypadal, jako kdybyste na řetízek pověsili kostičky domina. Francis se natáhl po přílbě a nasadil si ji na hlavu. Očními škvírami ještě zahlédl své kolegy, kteří mu ukazovali zdvižený palec. Byla na nich jasně vidět úleva z toho, že se tenhle šílený podnik možná podaří dovést k úspěšnému konci.

Pak přišla vlna světla, jako když začnete v pokoji za letního odpoledne břitvou krájet záclony. A jemné zadunění, které ale patrně slyšel jen Francis...

....a pak se ozvalo mohutné šplouchnutí a on ucítil...svoje tělo v něčem, co nebyla asi úplně voda.

Jeho první pocit byl, že vrazil do zdi. Prostředí se kolem něj sevřelo s naprostou naléhavostí a on chvíli nemohl ani dýchat, ani se pohnout. Sice kolem něj byl prázdný prostor a vzduchu tu bylo také dost, ale bylo to stejné, jako když vás z hlubokého spánku probudí heavy metalový koncert v plném proudu. Ne hlukem, ale hutností toho, kolik na vás útočí vjemů.

Pak se začal rozkoukávat.

Už nebyl člověk. Slyšel zřetelné syčení a místo lidského trupu tvořil jeho tělo jediný mohutný sloup masa a kůže. Cítil jeho pružnost i stabilitu a také to, jak na jeho zvrásněnou kůži útočí vlnobití.

Ano, byl v jeskyni. V ohromné sluji, jejíž strop nebyl patrný a stejně tak mohlo jít jen o zatopenou rokli pod širým nebem. Když se podíval nahoru, měl pocit, že vidí hvězdy, ale asi to byl jen jeho dojem. Kdyby byl pod širým nebem, horko a zápach by nemohly být tak silné, říkal si pro sebe spíše ve snaze se uklidnit.

Kolem něj byla tmavá hladina, ze které stoupal kouř a od jejíhož dna probleskovalo něco světlého, jako by se na někde na dně válely zlaté pruty.

Celá tahle soustava podivných podmínek způsobovala, že se tu dýchalo jako v zakouřené hospodě, od hladiny dolů bylo horko, a nad hladinou podivný mrtvolný chlad, kterému jen trochu pomáhaly výpary stoupající z vody.

A v tomhle mám ještě s někým bojovat, jo? To bude fakt boží.

Jak na zavalanou na jeho myšlenky se ozvalo čvachtání.

Francis zvedl hlavu a koutkem oka zahlédl vidlici svého jazyka, který na vteřinku vyrazil z jeho tlamy a prořízl vzduch. Bylo to jako neplánované olíznout hřebík.

Na obzoru se zjevila pramice a blížila se k němu. Dvacítka vesel pleskala na vlnách a egyptský bůh slunce Re s hlavou berana a čelenkou i oděvem faraona stál s pokrčenýma nohama na přídi a pozoroval Apopise / Francise.

V jedné ruce držel oštěp, ve druhé klasický ankh, egyptský kříž s okem místo horního ramene. Díky tomu se tento všudypřítomný egyptský talisman dal pověsit na krk nebo držet v ruce jako ochranný štít. Proti zbraním moc nepomohl, ale temné síly ho z nějakého důvodu neměly moc v lásce. Aspoň takhle si to Francis pamatoval.

Mezitím se Re a jeho loďka přibližovali, už je viděl docela zřetelně a slyšel i jakýsi tichý zpěv, který loď doprovázel, ačkoli netušil, kdo ho má na svědomí. Znělo to trochu jako bezeslovná píseň stínadelských Vontů. Ne tak hlasitá, zato mnohem zlověstnější.

Prostě bojový chorál na pozadí.

Pak zvedl Re paži a napřáhl svůj oštěp. Švihl rukou dopředu, ale zbraň nehodil.

Francis ovšem ucítil bodnutí na kůži a zasyčel. Spíše leknutím než bolestí. V tom momentě mu došlo, že si není úplně jistý, jak se v tomhle těle pohybovat. Zabýval se okolím, ale udělat pár dřepů ho nenapadlo.

Jakmile se pohnul, voda se významně zavlnila. Cítil se naprosto stabilně. Hadí tělo bylo mohutné, ale přitom obratné a rychlé. Trochu jako řídit jen něco na vysílačku.

Pak zkusil hlavu a provedl výpad přímo na Ra. Dostal se k němu až na několik metrů a důrazně zasyčel.

Oštěp v božích rukách lehce poklesl a posvátný sokol - nyní beran - o krok ustoupil, ale rozhodně se nevzdával. Otočil si zbraň v ruce a švihl Apopise po tlamě tupou stranou.

Bylo to jako dostat olovenou trubkou, ale síla úderu byla z většiny pohlčena Apopisovou kůží a zbraň se nedostala na kosti, jen velmi nezpůsobně odhodila hadí hlavu pryč.

Francis se zapotácel a chvílku trvalo, než zase našel jistotu v pohybech. Sklonil se rychle až k Raovi a chtěl ho kousnout do ramene. Sluneční bůh uskočil a švihl po něm oštěpem. Had byl mrštnější a ostří špice ho jenom škráblo. Ucítil ale na kůži silné pálení, protože oštěp byl nabit boží silou samotného Slunce. Zbraň se sice vzápětí se žbluňknutím potopila v temných vlnách, ale Re měl okamžitě v ruce oštěp nový a zase se chystal k útoku.

Apopis se zvedl a jeho hlava se vrhla střemhlav na otce a pána vesmíru. Ra mu postavil do cesty ankh a Francise zasáhla do hlavy mohutná tlaková vlna. V hlavě se mu ozvalo dunění a jeho tělo se zkroutilo jak konfeta, když ztratilo zase na nějakou dobu plnou možnost koordinace pohybů.

Podobným způsobem na sebe ti dva ještě nějakou dobu útočili, ale nikdy se vlastně pořádně nezranili. Bylo to jako na historických slavnostech, kde máte sice těžké meče, ale dáváte si pozor, abyste soupeři reálně neublížili, protože celé je to pouze představení pro obecenstvo, které přišlo nasát atmosféru středověku a trochu si užít.

Tahle metoda souboje byla ale dost vyčerpávající. Pro Francise bylo navíc hadí tělo dost nezvyk, a jak dělal vlastně furt dokola to samé, už mlel z posledního. Jeho protivník na tom ovšem nebyl o moc lépe a záře na jeho hlavě, kde bylo znamení slunečního kotouče, občas zeslábla.

Pak všechno ustalo stejně bez varování, jak to začalo. Loď se dala opět do pohybu, jako by jí někdo v pozadí ukázal zeleným světlem semaforu, že může pokračovat v jízdě.

Když Re zmizel ze scény, Francis jen chvíli „stál“ na místě a oddechoval, jak to jen hadí tělo dovoľovalo. Po nějaké době, kdy se nic nedělo, ho začalo docela zajímat, jakým způsobem tohle skončí a jestli se od něj očekává něco dalšího.

Všechno ho bolelo a cítil se jak po uběhnutí maratonu. *Jestli tohle Apopis dělá každou noc, tak musí mít sakra kondičku.*

Při hlubokém dýchání si uvědomil, že cítí alkohol. Začenicnal ještě jednou a opravdu, jako by někdo otevřel láhev vodky nebo slivovice. Normálně tu byl cítit chlast. A bylo to stále silnější. Pátral po okolí, ale pach byl všude stejný. A jediná tekutina byla stále se vzdouvající voda okolo. Klesl níže a dotkl se jí tlamou.

Vtom se zablesklo a po intenzivním bílém světle následovala tma a naprosté ticho.

Pomalou přicházel k sobě a podle všeho byl zase ve svém normálním těle.

Když otevřel oči, seděl ve stejném křesle, v jakém si na sebe předtím naskládal opasek i hadí hlavu.

Nad ním se skláněl Vigo a otíral mu pot z čela. Jeho dýmka ležela na stole a ve vzduchu byl cítit kouř.

„Vítej zpátky, kamaráde. Zvládl to perfektně.“

Francis byl jak v mrákotách a když zkusil vstát, svaly mu vypověděly službu.

„Jen hezky sed', na pohyb bude dost času potom. Ta proměna i boj s Amonem tě dost vyčerpaly, ale jinak jsi v pořádku.“

Pak se démon v šedém obleku natáhl někam stranou a podal Francisovi sklenici vody. Když si ověřil, že ji udrží v ruce, nechal ho v klidu napít.

„Co...coo... se stalo?“

Vigo si sedl do křesla naproti a pokrčil rameny. „Nic se nestalo. Noční boj Slunce a Noci skončil, Re se vydal na cestu k úsvitu a to byl signál i pro podsvětí, že Apopisovi končí šichta, abych to formuloval trochu nemytologicky.“

„Takže si může napsat do výkazu čas odchodu a jít na autobus,“ nadhodil Francis s lehkým otazníkem na konci a neubráníl se úsměvu.

Vigo přikývl. „Něco na ten způsob. Akorát že tentokrát jsme se konečně dověděli, co s ním opravdu bylo, respektive je.“

Francis na démona zvědavě pohlédl a Vigo se zasmál. Ne Francisovi, ale situaci, kterou mu musí osvětlit.

„Když to celé končilo, necítil jsi něco zvláštního kromě vlastní únavy?“

„No připadalo mi, že je tam cítit alkohol.“

„A to byl právě kámen úrazu,“ potvrdil démon. „Ta voda v jeskyni noci je svým způsobem toxická. Ale protože Re svou přítomností všechno vylepšuje a spravuje, vyrušuje obvykle i tenhle efekt. Kdybys tam byl jen o chvílku dřív, tak bys to cítil i na začátku, kdy tam Re ještě nedorazil.“

„Takže ten had se zlískal?“

„Jo, přesně takhle to bylo. Nikdo neví, co ho to popadlo, protože nikdy předtím se to nestalo. Ale po souboji se normálně ponořil do vln a rozhodně neskončil u jednoho doušku. Normálně se vožral a pak byl k nepoužití. Ale protože tenhle mýtus musí bezchybně fungovat každou noc, bylo potřeba najít za něj náhradu. A není vyloučeno, že to bude potřeba nějakým způsobem i do budoucna.“

„Jak to sakra myslíš?“

„No Vedení je v kontaktu se Správcí egyptských mýtů a podle všeho ztratil skutečný Apopis část jejich důvěry. Sice ho už celkem vzkřísili, ale zkoumají možnosti jeho náhrady. Problém je, že není reálně možné ten mýtus změnit obsahově, takže to vždycky musí být had, který bude bojovat s Reem na lodi každou noc.“

„A co to má dělat se mnou?“

Vigo se natáhl pro svou dýmku. „Podle prvních reakcí s tebou byla egyptská sekce velice spokojena a sonduje, jestli bys měl zájem o trvalý kontrakt. Veškeré propriety dodají, ale vzhledem k tomu, jak rychle jsme se museli připravit, jsi udělal fakt dojem. Apopis bude mít samozřejmě možnost svou chybu napravit, ale budou si na něj dávat mnohem větší pozor. Jednoduše proto, že co se stalo jednou, může se stát znova. A oni chtějí každopádně vědět, jestli bys měl zájem.“

„Kdy chtěj znát odpověď a kolik věcí bych měl kromě toho na krku?“

„Čekají odpověď za pár dní, a pokud jde o to ostatní, bral by sis jen to, co by tě zajímalo a co by nemohlo ovlivnit tvůj noční výkon. Přece jen je to trochu narušení biorytmu a tenhle mýtus je velmi

prestížní záležitost, která vyžaduje vysoké nasazení, sílu a pečlivost zároveň,“ podotkl Vigo.

Francis pokýval hlavou a vyprázdnil skleničku s vodou.

„No hele, já se tomu nebráním. Když vím, že nemám upíjet z jezera, tak by to mohla být dobrá placená posilka.“

Vigo už otevíral ústa v úsměvu, ale téměř nahý muž v křesle ho posunkem zarazil. „Hou hou, ještě se moc nechechtej. Neříkám, že to беру. Jen říkám, že se tomu nebráním a že je vysoká šance, že to vezmu. Ale ten čas na rozmyšlenou si nechám minimálně proto, abych ty hajzlíky nahoře trochu podusil.“

Tentokrát se Konzultant rozchechtal naplno. „Rozumim Frankie. Někde se ti tu válej šaty a další věci a kantýna už funguje. Asi budeš mít mezitím na mobilu nějaký hovory a vzkazy. Takže si dej padla, oraz, nebo jak tomu vy lidi říkáte, ale připrav se, že se ti během pár dní někdo ozve.“

Pak podal Francisovi ruku a lehounce se uklonil. Agent musel asi udělat opravdu dojem, protože tohle démon často nedělal.

Posbíral své věci, upravil se a zjistil, že má opravdu docela hlad.

Dorazil na přestupní stanici světů a podle akutních informací měl za půl hodinky nastartovat další mýtus. Tentokrát naštěstí jen jako nehybné tělo ve skleněné rakvi, což se mu hodilo. Možná se i trochu vyspí, rozhodně bude mít ale dost času na přemýšlení.

Měl tedy jen chvilku na to, aby si dal něco na zub, rychlou koupel a vyrazil.

Nepříjemná tlustá víla mu na talíř kydla cosi, co nevypadalo příliš vábně. Neptal se na původ jídla, ale ještě trochu bublalo a nebylo to jenom způsobem přípravy.

Pak si uvědomil, že obsluha v kantýně je bezruká a talíře s jídlem levituje kolem svých těl. Zarazilo ho to stejně jako vědomí, že si toho nikdy předtím nevšiml. Připomnělo mu to několik jeho bejvalek, ale ty neuměly ani levitovat.

Složil příbor, nechal na stole pár drobných a vyrazil směrem k portálům do sfér, ve kterých se odehrávaly klasické pohádky.